Varjúbandika rakétája

– Közeledik az ősz. Pedig még úgy szeretnék néhány kellemesen meleg hetet! – sóhajtott fel anya.

– Odébb van az még, nem kell rögtön mindenen aggódni – válaszolt apa, de azért kiment a kertbe összeseperni a lehullott faleveleket.

Felvette a pulóverét is, mert így estefelé már kezdett hűvösödni. Varjak köröztek a kertváros felett, és vagy százan le is szálltak a kerti fákra.

– Nahát, tényleg jön az ősz! – kiáltott be a feleségének, aki elégedetten mosolygott, hisz neki úgyis mindig igaza van.

A varjúcsapatnak tetszett ez a környék. Úgy döntöttek, itt letáboroznak.

– Van itt minden. Jó a levegő, szépek ezek a kertek, bőven van fa, és nem tudom hogyan, de itt még az éjszakák is enyhébbek – károgták egymás szavába vágva.

– A diófákról nem is beszélve! Nekem a dió az egyik kedvenc csemegém – örvendezett Varjúbandika, de már majd leragadt a szeme, ezért inkább nyugovóra tért a családja védelmében, egy kényelmes ágon.

LEGO
LEGO

Másnap délután a már említett kertben két gyerek heveredett le a fűre játszani. Az édesanyjuk egy vastag plédet terített alájuk, nehogy felfázzanak. A gyerekek kiborították a legókészletüket és mindenféle érdekes dolgot kezdtek építeni. Ügyes kis kezeik alatt csak úgy égett a munka.

– Te mit építesz? – kérdezte Zalánka.

– Én egy szép kis házat – válaszolta Zorka. – És te, mit csinálsz?

– Rakétát építek, mert a holdra akarok vele menni.

A kislány szeme tágra nyílt.

– Én is akarok olyat! Mehetek veled a holdra?

– Majd meglátom. Azt hiszem, te ahhoz még kicsi vagy.

Egy darabig vitatkoztak, de az biztos, hogy nagyon elszánták magukat, mert Zorka szétszedte az addig épített házikóját, és inkább ő is besegített a testvérének. A varjak a fák tetejéről láttak és hallottak mindent. Varjúbandikának még a lélegzete is elállt. Most egyet sem károgott, pedig nagyon szeretett csacsogni. Csak bámulta a földön játszó kisgyerekeket. Úgy szeretett volna közéjük menni, velük együtt építeni azokkal a micsodákkal.

Közeledett a vacsoraidő, anya behívta a kicsiket:

– Gyertek be, édeseim, most már lehűlt a levegő, és egyébként is mindjárt vacsorázunk.

A gyerekek szó nélkül bementek, úgy elfáradtak a nagy munkában. Varjúbandika viszont egy tapodtat sem mozdult, csak a legókészletet bámulta a fa tetejéről. Amikor kezdett

beesteledni, lecsapott, és az egyik darabkát magával vitte. Előre kitervelte az egészet. A diófán talált egy elhagyott madárfészket, odarejtette a legódarabot. Néhány varjúcsemete észrevette és odarepült kíváncsiskodni:

– Te mit szereztél? – kérdezték, és az egyik már be is kapta a csőrébe.

– Köpöd ki azonnal! Az az enyém! – kiáltott rá Varjúbandika.

– Nem kell így haragudnod, ki is köpöm, mert nincs ennek semmi íze! Mire jó az ilyen?

– Rakétát építek, ha nem tudnád! – válaszolta öntudatosan Varjúbandika.

– Rakétát? Az meg mire jó? – kérdezgették.

– Megszerzem majd a többi darabját is, összeszerelem, és felmegyek vele a holdra.

– Nahát! – néztek felfelé a varjúcsemeték. – Minek mennél oda? Olyan magasan van.

– Az emberek gyerekei is a holdra akarnak szállni, pedig ők még repülni sem tudnak. Mi viszont igen! Valamelyik este olyan magasra repültem, hogy majdnem megérintettem a holdat – dicsekedett Varjúbandika.

Őket is hazaparancsolták a szüleik, úgyhogy aznap már nem esett több szó a nagy tervről. Másnap viszont minden megismétlődött. És azután is. Gyűltek a legódarabok a titkos fészekben. Ha sikerült egy kicsit elbújni a figyelő szemek elől, Varjúbandika odalopakodott a fészekhez, és a

gyerekektől ellesett módon igyekezett a darabkákat összeszeilleszteni.

Arra viszont nem számított, hogy kitör a balhé.

A gyerekek észrevették, hogy napról napra fogyatkozik a legókészletük. Kétségbeesett sírásban – mit sírásban –, visításban törtek ki. A szüleik rémülten faggatták őket:

– Mi történt, miért sírtok ennyire?

A kicsik elmondták, hogy rejtélyes módon fogyatkoznak a legóik.

– Rakéta nélkül hogyan fogok a holdra jutni? – zokogott Zalánka.

– És én? Rám nem is gondolsz? – kérdezte szipogva Zorka.

A szülők alig tudták leplezni a kacagásukat.

– Na, gyertek! Keressük meg együtt azokat a legókat.

Azt hitték, ott lesznek valahol a pléd alatt, vagy a közelben a fűben, de csalódniuk kellett. Sehol sem találták. Egész este ezen töprengtek.

– Elvittétek valahová máshova is a kertben? Biztos, hogy csak a pléden játszottatok?

– Igen. Mindig ott rakosgattuk össze a darabokat, de valahogy egyre kevesebb lett, és most már alig maradt belőle.

– Holnap reggel újra szétnézünk, de nyugodjatok meg, minden rendben lesz!

Másnap is sikertelen maradt a keresés. Apa bosszúsan vakargatta a fejét, miközben felnézett az égre. Igazából csak most vette észre, mennyi varjú telepedett le a kis kertjük fáira. Valami baljós dolog jutott az eszébe:

– Csak nem? Az lehetetlen! Mit kezdenének vele? Ez műanyag, nem lehet megenni!

Azért a biztonság kedvéért jó nagyot kurjantott, és seprűvel hadonászott a varjak felé.

– Hess innen, ti bitangok!

A felnőtt varjak megsértődve röppentek fel a fákról.

– Mit képzelnek mirólunk? Mi semmi rosszat nem tettünk, és itt már olyan jól berendezkedtünk.

Az egyik varjúcsemete félelmében elárulta Varjúbandika tervét.

– Ez hallatlan! Mit akartál te az embergyerekek játékával?